

"Enyoro jugar i entrenar-me"

Aquesta és la primera temporada sense Jordi Villacampa (Reus, 1963) a les files del Joventut de Badalona. El vuit de la Peña, castigat per les lesions, s'acomiadava el passat 22 de desembre de la pràctica del bàsquet i deixava la Peña sense un símbol.

Els entesos en bàsquet diuen que és el millor jugador català de bàsquet d'ençà el llegendari Nino Buscató. Jordi Villacampa ha viscut una llarga història esportiva, intensa i irrepetible, carregada de triomfs, emocions i derrotes. I tot això sempre amb els dos colors de la seva vida, el verd i el negre, i amb un número, el vuit, el mateix que hi ha ara a la samarreta penjada al lloc més alt de l'Olimpic de Badalona, privilegi que fins el moment monopolitzava un altre històric del bàsquet català, el "Matraco" Margall. Les lesions, males companyes de qualsevol esportista, no van perdonar el màxim anotador de la història de la lliga ACB -8.980 punts- i tercer jugador amb més participacions en aquesta competició, 503. El passat 22 de desembre l'ex-aler de la Peña rebia l'homenatge pels vint anys ininterromputs de professionalisme, i ho feia envoltat dels seus, els qui l'han acompanyat a capitanejar la nau verd-i-negra. Dos títols de Lliga, una Copa del Rei, set lligues catalanes, dues copes Korac, una Lliga Europea i una medalla de bronze en un europeu de seleccions conformen el palmarès de Jordi Villacampa, un nom que ja figura amb lletres d'or a la història del bàsquet.

—Com és la vida de Jordi Villacampa sense desplaçaments amb l'equip, concentracions, nervis pre-partit...?

—Em parles del pitjor aspecte de jugar al bàsquet professional: viatjar, nervis... Realment això no ho trobo a faltar gaire, però sí que enyoro la dinàmica que ha seguit la meua vida fins ara: entrenar-me i jugar. La meua vida, evidentment, ha sofert un canvi radical.

—El veurem aviat un altre cop a les pistes de bàsquet, ara assegut en una banqueteta com a entrenador?

—No, en principi no. No és una de les coses que

m'il·lusioni fer. No tanco cap porta, el temps ho dirà, però, ara com ara, tinc molt clar que no vull entrenar.

—Però sí que pensa continuar vinculat al món del bàsquet...

—Sí, però des d'una altra vessant, la periodística: escriure als diaris i fer de comentarista a Catalunya Ràdio. Així continuo dins el món del bàsquet i puc veure

més partits que no pas abans. I crec que és més fàcil de veure'ls des de dalt, des de la graderia. Ara, el que em costa més és saber explicar en tot moment el que jo veig, perquè no hi estic acostumat.

—Fent de periodista, ha descobert alguna particularitat del món del bàsquet que ignorés com a jugador en actiu?

—No, el bàsquet no canvia mai. En tot cas les coses les veus més fàcils i més criticables des de la barrera, tot i que no hi ha res que m'hagi sorprès especialment.

—L'any 1980 Manel Comas el va fer debutar al primer equip. Només tenia setze anys. Avui és gairebé una proesa donar una oportunitat a un noi d'aquesta edat tal com és confeccionat el bàsquet d'elit?

—Impossible no, però si el noi no és tant o més bo que un dels tres estrangers que vénen -cosa que normalment no passa- ho trobo força difícil. Els entrenadors, aquí, prefereixen que jugui l'americà normalet de vint-i-cinc anys que el jove de setze anys que, en aquest moment,

potser no és tan bo com l'americà de vint-i-cinc però a la llarga possiblement sí que ho sigui.

—I ara el bàsquet és més difícil, en tots els sentits, que fa divuit anys quan va debutar a primera divisió?

—Sí, i tant! I això també influeix perquè comporta que les promeses, els joves, triguin molt més temps a desenvolupar el seu talent i, en els pitjors dels casos, aquest talent se l'acaben quedant dins, perquè no l'han

"Els entrenadors, aquí, prefereixen que jugui l'americà normalet de vint-i-cinc anys que el jove de setze anys que, en aquest moment, potser no és tan bo com l'americà de vint-i-cinc però a la llarga possiblement sí que ho sigui."

GLÒRIA MATAMALA

pogut demostrar de l'única manera possible, jugant. Si no hi ha un canvi generacional, el primer que rep és la selecció i després ja m'explicaràs quin és l'optimisme d'un xicot de quinze anys que ha d'entrenar fort per pujar al primer equip i que, de cop i volta, quan hi arriba veu que tres places ja les ocupen els americans. I més ara, amb les fronteres obertes, que fa que puguin jugar lliurement jugadors comunitaris.

—A tretze anys el Barça li va fer una prova per a l'equip juvenil i el 1994 Núñez li va oferir la possibilitat de fitxar per l'entitat barcelonista. Va pensar que acabaria la seva carrera de blau i grana?

—Ara que ja m'he retirat a la Penya, i que hi he estat sempre, no m'agrada parlar de les possibilitats que he tingut de marxar. Només puc dir que la meua relació amb el Joventut ha estat llarga i que, per tant, hi ha hagut moments molt bons i d'altres de més difícils però que, al capdavant, per circumstàncies o pel que sigui, m'he quedat sempre aquí. D'altra banda també he de dir que al club m'hi he sentit ben tractat, d'altra manera no m'hi hagués quedat pas.

—Si hagués jugat al Barça o al Madrid, el seu nom encara s'hauria revaloritzat més que no pas al Joventut?

—Segurament que sí perquè el Barça i el Madrid són dos equips que tenen una repercussió enorme i es magnifica tot el que fan. Però no hem d'oblidar que guanyar una Lliga Europea per a nosaltres és una doble satisfacció: a part del triomf esportiu és la victòria davant altres equips que tenen un pressupost més alt que el nostre. I això omple més.

—Dels títols del seu palmarès, es queda amb el primer Campionat de Lliga ACB al Palau Sant Jordi, l'any 1991, o amb la Lliga Europea de Tel-Aviv, del 1994?

—Amb les dues, no me'n prenguis cap! Segurament que, pel prestigi que comporta individualment i col·lectivament, la Lliga Europea és més important, no pots aspirar a res més alt, però és que la primera Lliga que vam guanyar al Palau Sant Jordi... no només va ser important pel marc on la vam conquerir sinó perquè ja feia molts anys que anàvem darrere d'aquest títol i sempre acabàvem segons.

—La Penya va passar per un període, que coincideix amb la segona dècada dels vuitanta, en el qual arribàveu a moltes finals i sempre en sortíeu derrotats. Li va tocar molt psicològicament aquest fet?

—Hi va haver moments que sí, sobretot perquè rebíem moltes crítiques sobre si érem un equip perdedor i psicològicament això es va ficant dintre de cada jugador. Pensa que aleshores l'equip era molt jove i havia de competir amb equips més bons i de millor pressupost i, per tant, ja era molt que els plantéssim cara. Només quan vam tenir un equip competitiu van arribar les lligues i la Copa d'Europa.

—Ha viscut les dues cares del bàsquet en un segon de temps. Em refereixo al triple al darrer instant de Djordjevic a Istanbul, on van perdre la Lliga Europea, i el de Corny Thompson a Tel-Aviv, que els va permetre alçar-se amb el trofeu. Tant pot canviar la història d'un equip en dècimes de segon?

—I tant! I canvia tot: tenir o no un títol, prestigi, etcètera. En un segon et pots quedar amb tot o res a les mans. És així de cru...

—Guarda alguna imatge mental concreta d'aquests dos instants?

—Del primer partit se m'ha quedat gravat, com una imatge congelada, el moviment del Djordjevic en el moment que llança a cistella, i pel que fa el segon no oblidaré mai l'esclat de joia just quan acaba el partit.

—Ha passat el pitjor moment de la Penya després del bienni 1994-96 en què fins i tot es va plantejar la continuïtat del club?

—Efectivament van ser dos anys nefastos i el club va estar realment en perill, però ho hem superat. Crec que l'any passat ja vam pujar un graó important, amb un equip i un entrenador nou, aconseguíem la Copa del Rei, tornarem a Europa... És qüestió de pujar més graons i crec que aquest any ho farem, portem una bona temporada i tot i que no sé si podem aspirar als títols sí que competirem per arribar als llocs de dalt.

—Com s'explica el daltabaix de 1994, quan el Jo-

"Ja m'explicaràs quin és l'optimisme d'un xicot de quinze anys que ha d'entrenar fort per pujar al primer equip i que, de cop i volta, quan hi arriba veu que tres places ja les ocupen els americans. I més ara, amb les fronteres obertes, que fa que puguin jugar lliurement jugadors comunitaris."

Una imatge del partit de comiat de Jordi Villacampa el passat dia 22 de desembre, a Badalona.
La Penya homenatjava un dels millors jugadors de la seva història i el principal símbol del club dels últims anys. El número vuit de la seva samarreta penja al lloc més alt de l'Olimpíic de Badalona.

ventut passa de ser campió continental a tenir problemes per mantenir-se?

—No tenim grans pressupostos i no podem fer projectes cada any, de manera que si un no surt bé... Això no els passa al Madrid ni al Barça, que poden fitxar el bo i millor cada any i, si no funciona, tornen a fitxar més l'any següent. El Joventut, després de guanyar la Lliga Europea, no va poder suportar els contractes dels seus jugadors i aquests van haver de marxar. Si t'hi fixes veiem que el Mike Smith va anar al Madrid, el Rafa Jofresa, al Barcelona, el Tomàs Jofresa, a l'Unicaja de Màlaga —que aleshores estava millor que nosaltres—, el Ferran al Panathinaikos, campió d'Europa. Se'n van anar tots a grans equips.

—*El Ferran se'n va anar a Grècia però vostè també li podia haver seguit les passes si hagués acceptat l'oferta del PAOK de Salònica, ara fa dos anys...*

—Sí, vaig estar a punt d'anar-hi, però a l'últim vaig desistir perquè no em convenia. Però ja t'he dit que no m'agrada parlar ara de les ofertes que he tingut durant la meua carrera.

—*Parlem de la selecció espanyola. La major decepció la va tenir quan es va assabentar que no estava convocat per als Jocs Olímpics de Los Angeles-84?*

—Va ser una decepció molt gran perquè vaig fer el Pre-Olimpíic finalment em vaig quedar fora de la llista. Em vaig sentir molt frustrat, tenia ganes d'enviar-ho tot a rodar, però vaig optar per continuar treballant, i al cap d'un any ja tornava a la selecció.

—*I del trist paper de la selecció espanyola a Barcelona-92, es tractava d'un gegant amb peus de fang?*

—Sens dubte, no teníem prou categoria per aspirar a

medalla i era impossible complir les expectatives que s'havien creat entorn nostre.

—*Pot tornar a alçar el vol la selecció?*

—Ho té difícil perquè falten jugadors joves que agafin protagonisme dins el bàsquet estatal. Però si no jugues en el club difícilment pots anar a la selecció i hi ha pocs jugadors que siguin titulars al seu equip.

—*Com explica el fracàs de públic a l'Europeu de Catalunya de l'any passat?*

—Badalona i Barcelona són dues ciutats acostumades a tenir bones ofertes esportives. Per aquí ha passat el Dream Team, s'han celebrat uns Jocs Olímpics... i, és clar, tenint en compte el moment del bàsquet nacional, l'oferta de l'europeu era poc atractiva.

—*El bàsquet va passar per uns anys d'autèntic relleu però darrerament el futbol sembla que s'ho torna a menjar tot. Què hi pot fer el bàsquet davant l'"esport-rei"?*

—Sempre s'establiran comparacions entre els dos esports, però no estic d'acord que el bàsquet hagi baixat sinó que diria que s'ha estancat o, més ben dit, que no ha evolucionat amb la mateixa intensitat d'aquella època tan bona, 1984-1992. El que hem de procurar entre tots és desfer aquest estancament i lluitar perquè el bàsquet continuï evolucionant a millor.

—*Al bàsquet català hi ha hagut dos símbols amb nom propi: Epi i Villacampa. Vostè ha estat l'anti-Epi o Epi l'anti-Villacampa, esportivament parlant?*

—Ni l'una cosa ni l'altra. Som dos jugadors que hem coincidit en una època determinada, jugant, un contra l'altre, en dos equips que mantenen una gran rivalitat. Tots dos hem estat punt de referència del Barcelona i del Joventut, respectivament, durant molts anys. I a partir d'aquí es poden fer totes les comparacions que es vulguin...

—*Quina herència deixa Jordi Villacampa al món del bàsquet?*

—Penso que només puc deixar el record d'un bon professional. I això ja ho inclou tot. Vull que els qui comencin sàpiguen que a la Penya hi va jugar un jugador que va tenir la sort de coincidir amb un equip humà formidable que va portar molts èxits al club, alguns dels quals no

s'havien aconseguit al llarg de la història de la Penya.

—*Té relleu assegurat al conjunt verd-i-negre?*

—Ara surten molts nois amb gran talent però per demostrar-ho els caldrà dues coses: un entrenador valent i que el bàsquet canviï una mica. No crec que hi hagi un altre Villacampa, com tampoc no hi haurà un altre Epi o un altre Santillana. Qualsevol jugador, amb totes les seves virtuts i defectes, és irrepetible. Esperem que surtin millors jugadors que jo, n'estic segur...

"Sempre s'establiran comparacions entre el futbol i el bàsquet, però no estic d'acord que el bàsquet hagi baixat, sinó que no ha evolucionat amb la mateixa intensitat de l'època tan bona del 1984-1992."

Jordi Finestres